

Miller W. P.
B.
Kolsobrod. Sopijska Str. p. 38.

ROČNÍK A.

SOBOTA, 24. srpna 1935.

Číslo 34.

Oplata pocztowa uiszczona ryczałtem.

HLAS SVOLYNĚ

Týdeník, věnovaný českým zájmům v Polsku.

Adresa redakce a administrace: Kvasilov na Volyni Rukopisy se nevracejí.	Jednotlivé číslo 35 gr. Cena inserátů: velk. 1/8 zadních stránek 10 zl. za jednou. V předu o 50% draže. Při další inserci značná sleva.	Předplatné pro Polsko: na rok 10 p. zlotých na půl roku 5 " na čtvrt roku 3 " Předpl. do Československa na rok 60 Kč. Do Ameriky a Kanady na rok 18 zl. polsk.
---	--	---

Inž. Alois Knotek.

Dluhy a nesnáze.

Zase čteme v novinách: Ceny obilí na Volyni katastrofálně padají, připisuje se to hromadnému odprodeji letošní sklizně. Cena žita 1.30 zl. za pud (minulého roku 2 zl.), cena pšenice 2.10 zl. za pud. M rná naděje na polepšení. Hospodářská krize trvá dále, dokonce se prohlubuje. Finančníci, diplomati a národohospodáři pracují, hlavy si lámou, přemýšlejí, u zelených stolů zasedají, kombinují, ale marně. Krize trvá... Odejde, až se jí bude chtít!

A rolník trpělivě čeká, usklouvá se, šetří na sobě, na svoji rodině, pracuje namáhavě, ale ceny jeho produktů padají. Náš rolník chce žít jako člověk, který má svoje povinnosti, požadavky i potřeby. Chce dávat Bohu, co jeho jest, chce jako pořádný a loyální občan Polské republiky daně v čas zaplatit, děti do škol poslati, aby z nich byli řádní občané, musí přispívat na všechny cíle a účely dobročinné, národní, musí svůj obol dáti všude tam, kde nastane potřeba a na konec musí pamatovat na dluhy, aby je splácel.

Dnes má každý rolník každý hospodář dluh ještě snad z doby před r. 1932. Takové dluhy pijí rolníkovi krev, jako mura zahánějí sen. Člověk vzdychá: Jak hospodařiti, jak pracovati, aby to vystačilo na všechny potřeby domácí, daňové, společenské a na zaplacení dluhů?

Jak?

V r. 1934 vyšly čtyři dekrety P. Presidenta republiky, kterými se má pomoci zadluženým rolníkům. Náš volyňský hospodář jen velice nerad sahá k pomoci, ale je mu nyní také těsno, dluhy ho také hnětou a potom nechť se hlásí o svá práva. Naši na Volyni jsou z větší části rolníky, kteří mají méně než 50 ha půdy a mohou tedy bezpečně a bez obavy dekretů P. Presidenta republiky v případech potřeby použiti ve svůj prospěch. Nejdůležitější z nich, jež většina našich rolníků snad již zná, jsou:

1. při vykonaných pracích melioračních mohou žádati „Panst. Bank Rolny“ o vyslání komise, která by na místě ustálila další snížení dluhu;

2. při dlužích osobám soukromým za koupi pozemků v době od 1. ledna 1926 do 1. července 1932 žádá se „Pov. úřad rozjemčí“ o jejich zmenšení;

3. při dlužích, které vznikly z příčin rodinných v době od 1. ledna 1926 do 1. července 1932 třeba se o snížení obrátiti na úřad rozjemčí;

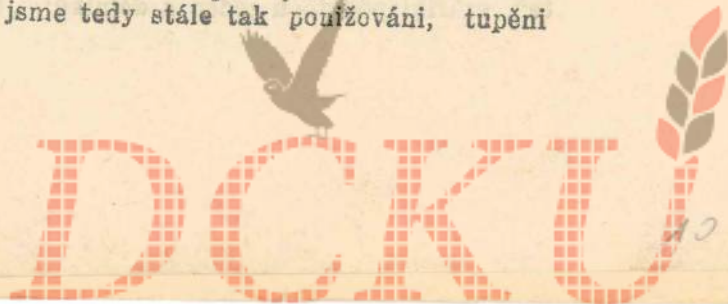
4. při dlužích krátkodobých na směnky za nedoplatky na hospodářské stroje a náčiní třeba se obrátiti na svého věřitele za prostřednictvím úřadu rozjemčího, který dluh rozloží na splátky do 14 let při 4 1/2% zúročení;

5. vypůjčil-li si rolník u kupce nebo kapitalisty peníze na úrok náleží se věřiteli oznámiti, že dluh ten se bude spláceti v 28 lhůtách vždy 1. ledna a 1. října, při čemž z každé splátky připadá 3 proc. úroků. Splatí-li se dluh před lhůtou, počítá se 100 zl. 150 zl.

Našli se dobří národohospodáři, jimž problém krize nepůsobí žádných obtíží. Zvěstují radostnou pomoc všem rolníkům, kteří budou poslouchati jejich rady a pokyny. Každý hospodář má se starati, aby obilí po žních neprodával, může vymlátiti a žito i pšenici ve špýcharu polechat tak dlouho, až nastane na obilním trhu četná poptávka, potom půjdou ceny v hůru. Dobrá rada, ale nevykonatelná pro naše rolníky. Kdo to vydrží, když jiného důchodu není a platební povinnosti se hrnou se všech stran.

A k tomu ještě přicházejí jiné nesnáze a trápení. Nikdo nemůže přecísti klidně noviny. Mezi našinci jsou lidé svědomití, citliví a čestní, kteří nemohou bez ročítování a s chladnou krví všechno snést a na každou urážku mlčet. Ten charakter našeho lidu na Volyni dobře znám. Žijeme jako česká větev v Polské republice, sami o sobě víme, že jsme dobrými hospodáři, berou nás za vzor, jsme občany vesměs loyálními, nepouštíme se do politiky, všechno naše myšlení i cítění dokazuje, že milujeme Polskou republiku jako svoji novou vlast, nekritisujeme, dávám pokoj všem národnostem a všem vyznáním. Naše povaha nedovoluje nám, abychom se něčeho dožadovali s nátlakem, trpíme v ústraní, vyhýbáme se i tomu, k čemu jako polští občané máme plná práva.

Proč jsme tedy stále tak ponižováni, tupěni

DĚDICTVÍ ČESKÝCH KOMUNIT UKRAJINY

a vysmívání tiskem? To záhada, to snad zloba těch, kteří nedovedou tak žít a pracovat jako my. Nemine dne, aby „Kuryer Krakowski“, který se pokládá za denník spravedlivý nepostříkal nás jedovatou slinou.

Čtem: „Češi nesplnili slibu“, „Češi, kteří na Slezsko tšinské přivandrovali“, „Echo procesu p. Rzymanovej — české barbarství“, „Češi, stát policejní“. Buzi vědí, co jsme těm redaktorům v Krakově udělali, že nám nedají jeden den v roce pokoj. Krise hospodářská, starosti na všech stranách a k tomu ještě takové štvání pro nic a za nic.

Nezbývá, než potěšiti se starým příslovím: „Nikdy nebylo zle, aby nebylo zase dobře.“

Habeš — křesťanská říše africká.

Mnohý z čtenářů tohoto listu, jenž ne bez zájmu sleduje události Habešsko-Italského konfliktu, z čehož se snadno může vyvinouti nový epus světové války, jejíž dílo zkázy, bohužel, ještě nyní je k spatření — jistě málo ví o Habeši, o jeho poloze, národní vyspělosti i t. d. a jelikož tolikrát je nyní slyšeti se mnohých dotazovati na to, chci podati zde krátký nástin této zemi.

Abisinsko čili Habeš — strana černých křesťanů, jest jedinou říší v Africe, která si dovedla po celá tisíciletí uháji svou samostatnost před nájezdy bojovných cizích mocností. Polsko, Německo, Francie a j. státy tanuly ještě ve spáru tvrdého bludu pohanství, když se dal habešský národ pokřtiti a přijal víru Kristovu. Habeš je územím velmi rozsáhlým — as 1.120.400 km², tedy třikrát větší než Polsko s 10 mil. obyvatelstva. Císařství habešské zabírá celou vysočinu Habešskou a značné území v rovině jižně od ní.

Vysočina Habešská se terasovitě zvedá až do výše 4.000 m. Neinepřístupnější jest od strany italské kolonie Erytreje. Ačkoliv leží Habeš blízko

moře jednak přístupu k němu nemá. Mořské pobřeží ovládají Angličané, Italové a Francouzi.

V této zemi by měla vlastně panovati nesnesitelná tropická vedra, jelikož se prostírá při samotném rovníku. Rozmanitá výšková poloha, celková vyvýšenost kraje a vydatné deště, jež trvají po celé léto až do září způsobují, že má Habeš klimatů několik, na každém terasovitém stupni vždy jiný. Nejteplejšími měsíci jsou březen až do května, nejchladnějšími červenec a srpen, v některých místech i listopad.

V nižších polohách, kde panují časté nemoci tropické, se pěstuje bavlna, třtina cukrová, rýže, tabák, kukuřice. V lesích tamních, většinou bažinatých, v houštinách palem, bambusů táboří sloni, nosorožci, na polední straně zebry, lvy, leopardi, hyeny, opice, buvoly, divocí kanci, antilopy. V středním patře zvaném vinném kraji, kde žije větší díl obyvatelstva, panuje věčné jaro. Pšenice se sklízí dvakrát do roka, víno dospívá nejdříve na zemi, rostou zde olivy a káva, proso, jetel, konopí, ječmen. Domácí zvířena je jako u nás: krávy, kozy, ovce, drůbež, holuby. Habešský vůl jest proslulý délkou svých rohů, jež dosahují až 1 a půl metru délky.

Zemědělství v Habeši stojí ještě na primitivním stupni rozvoje, rovněž přírodní bohatství země, jež je veliké, není nikým těženo. Bohatý Habešan raději vede boje se svým sousedem a práci doma ponechává svému služebnictvu — otrokům. Otroctví zde ještě panuje, osud otroků není již tak těžký, jak býval, pomalu i to zde zanikne. Vesnice se rojí včelstvem a není snad dvoru, kde by nestál včelín. Med Habešané pojídají — uhodněte s čím? — s kobyčkami, malými to hovádky, jež mnohdy napadají teplé kraje celými mračky a vyjíždají vše do kořene. Postrachem pasoucího se dobytka i samotných pastýřů je moucha, všele podobná, zvaná „zimbo“. Ta když se náhle objeví všechen dobytek šileně pádí pryč, hledaje úkrytu

Besídka.

Josef Foitík.

Bartoloměj Votýpka.

Vystěhovalecká vlna zanesla na šírou Rus také jeho, Bartoloměje Votýpku, člověka bromotlucské postavy, dobráckého obličejce, s věčně do široka otevřenými, u m vajíčnými se ústy. Jej nic na světě nedokázalo rozčilliti a vyvésti z dobré nálady.

Jaksi se stalo, že za nějaký čas dostal zaměstnání na železné dráze. Byl sice jen obyčejným dělníkem s mírným platem, ale to mu stačilo k jeho spokojenosti. Mezi spoludělníky byl pro svoji dobráckou povahu oblíben a oni, vesměs Rusové, mu říkali „dača Čech“. Jeho široká ústa se vždy na takové oslovení usmálá, a z očí zazářila spokojenost.

Jednou, bylo to na jaře, pracovali dělníci na dráze při výměně podkladů. Sluníčko přihřávalo a vyvolávalo velké krůpěje potu na tváři pracujících dělníků.

Starší dělník se vzpřimil od práce, houkl na ostatní, volaje je k sobě: „Pojďte si zakouřit!“ Tuhle pobídka nemusel ovšem dvakrát opakovat. Za několik vteřin se statně čoudilo z několika úst, mezi nimiž ovšem Votýpkova měla prvenství. Obláčky modravého dýmu se vznášely do výšky a přimhouřené zraky jasem slunečním zíraly do dálky. „Rebjata“, vykřikl pojednou jeden z dělníků: „tamhle při

koleji sedí zajíc, „jej bohu“, opravdivý zajíc!“

Oči ostatních se upřely na ukazujícího rukou dělníka. Tam při dráze opravdu seděl či ležel ušák, podle hlavy poněkud vztýčené, dal se určitě poznat.

„Hr na něj!“ zvolal starší dělník, a tlupa vyrazila vpřed. „Stoj!“ houkl Votýpka; „snad ho nemyslíte chytit jen tak holýma rukama!“ Ostatní se zastavili. „Ovšem, tohle je pravda, jen tak ho nedostanem.“ Votýpka se rozhlédl kolem; nedaleko stály narovnané ochranné sněžné štíty. Ukázal na ně. Ostatní pochopili jeho myšlenku a chopili se štítů, jimiž ve velkém kruhu obklopili zajíce. Bartoloměj zůstal uvnitř kruhu a opatrně, po špičkách blížil se ku klidně spícímu zajíci. V duchu se radoval, jaká to bude sláva, až jej bude mít živého, jak se mu budou všichni podívat. Už byl blízko; zatajil v sobě dech a změnil dobře vzdálenost. Dobře. Teď obrovským skokem odražen, padl na zajíce celou tíhou svého těla. Zajíc pod jeho břichem ani nehlesl. Zlehounka se nadnášeje, oběma rukama držel svou oběť. Vstal, vítězoslavně jej pozvednul do výše, zavýskl, ale hlas mu uvázl v hrdle. Kolem zavanul nepřijemný zápach. „Hrom do toho! Hoši! To-toto je zdechlina!“

Uplynula řada roků a v životě Votýpkově se mnoho změnilo. Byl už svým pánem, zmohl se na malý majeteček a oženil se. Zároveň zatoužil také po flintičce s kterou rád vyšel do pole, k lesu a

a štěstím jeho jest, dosáhne-li místa písčitého, kterého se „zimbo“ z nevysvětlených příčin straní. Kousne-li tato moucha, vyvstanou po těle vředy, které hnísají a oběť za velkých muk hyne.

Obyvatelstvo skládá se ze tří rasových odměn: z pokrevenců Arabů, z plemene chamického — blízcí starožitným Egyptanům, a z rasy mouřenského. Též nářečí je zde několik. Osvěta je málo známá; pouze v klášteřích, zbudovaných na nepřístupných místech, mniši se zdokonalují ve vědě přepisováním písma ze sv. knih. Z lidu sotva desátý umí čísti. Habešský národ, směr různých plemen, lze nazvati polobarbarským, milujícím nade vše válečná tažení, v nichž se tolikráte již vyznamenal. K nepříteli jsou ukrutní. Zbraní používají primitivních — mlatů a kopí.

Habešané jsou středního vzrůstu, pleti jasně čokoládové i temnější barvy, odvážní, bystrého, pronikavého pohledu v očích. Svá obydlí budují z hlíny, kulaté, pokryté třtinou po způsobu stohu. Chodí bosí s odkrytou hlavou, ve spodečích z bílého plátna. Ženy se odívají kušy šatů, nejobožší vrstvy chodí oblečené jen do pásu, horní polovinu těla mají odhalenou. Jen nejvyšší vrstvy se odívají po způsobu cizích národů.

K náboženským obřadům křesťanským se přimísilo hodně tradičních zvyků židovských i pohanských. Jedním z nich je obřizka dětí před sv. křtem. Dni svátečních světí mnoho, rovněž postních dní mají až přes dvě stě do roka. Habešanky jsou velmi pobožné, s velikou ctí a obětavostí se věnují Matičce Boží. Pobožnosti lid vykonává v kostelích, vybudovaných po způsobu svých domů, mají čtvero dveří, otevřených stále na všechny strany světa.

Měst velkých má Habeš málo, které svou výstavbou se podobají více velkým vsím, hustě zastavěným. Největším, sídelním městem jest Addis-Abeba, čítajícím obyvatelstva na 100.000. Krajem

jeho nesmírnou radostí bylo, když si mohl přinést domů ušáka. Stávalo se to ovšem velmi zřídka, — a sousedé se mu vysmívali, — že prý zajíce chytil za živa a utloukl pěstí. To však nevadilo jeho lovecké vášni, a on chodil na lov dále.

Před Vánocemi se vypravil Votýpka na lov. Jelikož byl silný mráz, oblekl teplý kožík, obul válenky a narazil ovčí, huňatou čepici, vzal pušku a šel. Za stodolou přehodil řemen pušky kolem krku, pušku spustil do předu, loktama se o ni opřel, zabodl zrak do bělostného sněhu a odměřoval kroky k lesu. — Takhle blízko u domova se zajíce nenadál, proto si kolem ničeho valně nevšímal. Pojednou stanul. Na dva kroky před ním se cosi začernalo, a srdce mu prudce zabušilo když spatřil, že je to notný ušák. Seděl nehybně, schoulen do sněhu a nejevil nejmenší známky života. Bartoloměj popošel blíže a anižby hnul rukama, nahnul se nad zajícem.

„A, ty mrško, tys zmrzl!“ zaduchtal se do vousů a při tom do zajíce kopl. Jaké však bylo jeho zděšení, když zajíc se vymrštil a splašeně upaloval k lesu. Votýpka údivem otevřel ústa a koukal za ním, jak upaloval. Konečně vzpomněl na pušku. Houkly dva výstřely, ale už bylo pozdě. Ušák byl už z dostřelu. Bartoloměj Votýpka vracel se domů s prázdnou. „Jaký to osud“, rozumoval na cestě: „před lety jsem chytil mrtvého, a dnes jsem pustil živého!“ Inu, osud divně s lidmi zahrává.

prochází jediná trať železné dráhy, kterou vládnou Francouzi. Spojuje Addis-Abebu, ležící ve středu země, s francouzským přístavem Džibuti, položeným při průlivu Bab-el-Mandeb (brána slzí), jenž spojuje Rudé moře s Adenským zálivem Indického oceánu. Průlivem tímto musí plouti všechny lodě, které chtějí se dostatí nejkratší cestou z Evropy do Indie, přes Suezský kanál.

Vládce Habešan se jmenuje — král králů (neguš-negešti) nedávno ještě přijal titul císaře. Jeho značnou moc omezují možní knížata a náčelníci plemen, kteří mají svoji samostatnou radu. Tato knížata mají mezi sebou věčné spory ba i válčí mezi sebou, ale na vyskytnuvší se nebezpečí slučují se v celek, tvoříce jednu armádu odvážných bojovníků, podřízených svému císaři. Před 40 lety tato armáda porazila u Adui na hlavu Itálii. Mimo jiných cílů chce Itálie odčiniti nyní i tuto potupu. Bude to pro ni těžký oříšek k rozkoušnutí.

VI. Kout.

Onámení.

Odbor České matice školské v Jezírku tímto děkuje p. Antonínu Cejthamrovi za dar 50 zlatové obligace národní půjčky na účely našeho matičního školství.

Obligaci jsme poukázali Ústředně ČMŠ v Lucku.
Jednatel, Před. Odboru,
V. Brda. Bohumil Kloboučník.

Divadelní odbor České matice školské v Jezírku sehraje dne 8. září t. r. selské drama o 3 jednáních od Elišky Malcové pod názvem „Vlčí Máky“.

Myšlenkou této hry jest, že nenávisť a vzdor plodí řetěz hříchů a mstí se na původci, který ve své sobeckosti zapomíná na poslání lidstva.

Mich. Zosčenko.

Telefon.

Já, občané, nutno říci, nedávno jsem si postavil telefon. Vždyť v nynější chvatné době člověk je bez telefonu jako bezruký. Což není třeba po telefonu promluvit nebo na příklad někam zazvonit?

Nu věru, zvonit není kam — to je skutečně pravda. Ale na druhé straně, když se uvažuje hmotně, teď není devatenáctý rok. To je třeba pochopiti.

Nu, v devatenáctém roce se jakž takž bez telefonu obešli — nenajedeni seděli a nic to nevadilo!

A řekněme nyní — za pět rublů ti aparát pověsí. Hospodine, tvoje vůle!

Chceš, — mluv po něm, nechceš — jak chceš. Nikdo se na tebe nerozhorlí. Jenom plať penízky! Ovšem sousedé se z nezvyku urazili.

— Možná — povídají — bude to i v noci zvonit, raději toho zanechte!

Ale ono to nejenom v noci, nýbrž i ve dne — víte — nezvoní. Všem známým přirozeně jsem dal číslo s prosbou, aby mi zazvonili. Ale ukázalo se, že všichni jsou bezpartyjní soudruhové. Telefonu se ani nedotknou.

Avšak platit penízky na aparát nadarmo se přece jen nechce! Tak mi nedávno zvonili v nějaké vážné a velmi seriosní věci.

I sedím, víte, u zdi. Dívám se, jak to origi-

Po divadle taneční zábava.
Krouský, Bohumil Kloboučník,
předseda divadel. odboru. předseda Odboru ČMŠ.

D o p i s y.

Proč?

Jako jeden z iniciátorů vydávání nového časopisu prosím váženou redakci „Hlasu Volyně“ o otištění tohoto dopisu:

Když jsme pomýšleli na vydávání nového časopisu, nebyla nikde myšlenka dělati jakousi konkurenci „Hlasu“, neboť uznávajíc jeho autorii, víme co pro nás udělal za svého vycházení. Vidouce ale, že na pouhou zmínku o vydávání nového časopisu, již se rozprádají o něm různé polemiky, které by nevedly k dobrému a rozdvojily by volyňské Čechy na dva tábohy, upustili jsme od toho. Dne 10.VIII. bylo o tom jednáno na schůzi ČMŠ v Lucku, kde resoluce schůze vyzněla: „Spojení nového družstva s „Hlasem“.“

Když jsem byl v redakci „Hlasu“, byl jsem nesmírně překvapen malým počtem odběratelů „Hlasu“ — něco přes 700. Nezamyslíme se nad tím? Upřímně řečeno, nebude nám hanba, že tolik tisíc Čechů stěží udržuje jeden časopis? Hledme v Jugoslavii, Rakousku, Francii vychází po několik časopisů českých i slovenských a není tam Čechů o mnoho více než u nás. Když ve společnosti zavedeme o tom řeč, vždy dostáváme odpověď — „Když tam nic není“. Nepomyslíme, že nebudeme-li ho podporovati nic tam ani nemůže být. Řekněme upřímně, kde může vycházet časopis s 700 odběrateli. To snad jediné u nás, jinde nikde. Proč se nemůžeme všichni vzchopiti a pracovati společně? Proč každý nepřispějeme svoji hřivnou k podpoře češství na Volyni? Vzchopme se dokud

nálně visí. Najednou to zazvoní. Nezvonilo to, nezvonilo a tu najednou jako když se to protrhne. Až jsem se opravdu polekal.

— Hospodine — myslím si — co je toho zvonění za těch pár peněz!

Opatrně snímám sluchátko.

— Haló — povídám — odkud mi to zvoní?

— No — povídají — zvoní vám po telefonu.

— A co — povídám — se stalo a kdo je u aparátu?

— U aparátu je — povídají — jedna vám známá osoba. Přijďte — povídají v neodkladné záležitosti do pivnice na roh Posádkské ulice.

— Hledme — myslím si — jaké pohodlí! Nebýtí aparátu, co by ta osoba dělala? Musila by se ta osoba drncat v tramvaji!

— Halo — povídám — jaká je ta osoba a jaká záležitost?

Najednou v aparátě mlčí a na to neodpovídají.

— V pivnici myslím si, se to všechno vyjasní.

Za minutu se obléknu a běžím dolů.

Přibíhám do pivnice. Lidí, ač to bylo ve dne, jako much. A všichni neznámí.

— Občane — povídám — kdo na mne nyní zvonil a proč, buďte tak laskavi.

Avšak návštěvníci mlčí a neodpovídají.

— Ach — myslím si — zvonili a teď tu není nikdo!

Sedám si ke stolku. Prosím, aby mi podali

je čas a zvláště nyní, v tak těžkých dobách, kdy máme ba musíme býti semknuti dohromady, abysme lépe mohli žít. Bez organizace, bez časopisu neobstojí žádný národ na světě.

Proto zanechme všelijakých polemik a vzchopme se ku práci, hledejme cesty ke sdružení; nejde-li to takhle, půjde to jinak. My chtěli vydávati časopis, ale vidouce že to nebude dělat dobře, hledáme cestu jinou, spojíme se a budeme vydávati jeden dobrý. Na vás záleží abyste ho dovedli pochopiti a oceniti, odebírali ho s láskou, ne s donucením neb jest to náš, český, který nás poučuje a vede k lepšímu zítřku.

Jos. V. Mojdl.

V zájmu vysvětlení.

Vážený ministerský rada Dr. Fr. Karas ve svém pěkném článku „Z Prahy do Polska“, umístěným v „Krajanu“ mezi jiným takto píše: Došel jsem k poznání, že za dnešních poměrů jsou vskutku českými školami jen ústavy matiční — a je na Vás a na Vašem pochopení, abyste tyto školy se zdravým duchem a zásadami největšího učitele a také českého emigranta Jana Amose Komenského učinně podporovali.“ Takový úsudek si utvořil náš opravdový příznivec Dr. Fr. Karas v našich školách po návštěvě v roce 1933. Týž úsudek o školství je i v našem ústředí v Lucku. K utvoření si správného názoru o této důležité otázce, poukazují na toto:

Každý učitel na státní škole také svědomitě pracuje, pamětliv jsa, že ve škole má české děti. Dle toho řídí své vyučování a výchovu svěřené mu mládeže. Každý učitel státní školy tak jak i učitel soukromé školy pořádá divadla s mládeží školní i s dorůstající, také pracuje mimo školu, účastní se činně veřejného života české osady, pořádá kursy pro mládež škole odrostlou. Často vykonává činnosti, kterých je sprostěn učitel sou-

dvě piva.

— Posedím — myslím si — možná, že někdo přijde. Podivné, myslím si žerty.

Vypiji dvě piva, pojím a jdu domů. Jdu domů.

A doma je úplný zmatek! Jsem okraden. Ne- ní tu šedého obleku a dvou prostěradel.

Jdu k aparátu a rychle zvoním.

— Haló — povídám — slečno, zaveďte v úderném pořádku trestní vyšetřování! Okraden jsem — povídám — načisto! Zvláště jsem byl za tím účelem vylákan do pivnice. Po telefonu.

Slečna povídá:

— Promiňte, je obsazeno!

Zazvoním později. Slečna povídá:

— Knoflík u elektrického zvonku nefunguje.

Promiňte!

Oblékám se a běžím konečně dolů. Na tramvaj a — do trestního oddělení.

Podávám prohlášení.

Povídají mi:

— Vyšetříme to.

Povídám:

— Vyšetřte to a zazvoňte mi!

Oni povídají: — Nemáme právě kdy zvonit. My — povídají — i bez zvonění to vyšetříme, vážený soudruhu.

Čím se to vše skončí, nevím. Již nikdo mi nezazvonil. A aparát visí...

(CEPS).

DĚDICTVÍ ČESKÝCH KOMUNIT UKRAJINY

kromé školy. Tedy vidíme, že práce na státních školách je analogická s prací na soukromých školách, ba spíše je různorodnější a vyžaduje často mnoho taktu se strany učitele, aby svým jedním nepoškodil zajmy školy. Učitel státní školy činí vše, aby zájmy češtiny nebyly narušeny. Každý pozorovatel našeho českého školství na Volyni musí konstatovati, že ten učitel také správně a náležitě s plnou odpovědností před svým svědomím a dějinami naší menšiny koná své poslání a pracuje s oddaností a láskou nad výchovou české mládeže. Tolik vysvětlení ze strany státního učitelstva.

Učitel.

Návštěva redaktora „Krajana“ p. Jana Týmla na Volyni.

V polovině tohoto měsíce navštívil Volyn redaktor „Krajana“ p. Jan Týml. P. Týml navštívil před tím též Katovice, Varšavu, Pomoři, Poznaňsko, Lodž a Ze'ov. Účelem návštěvy bylo seznámiti se na mí tě s kulturním a hospodářským životem Čechů v Polsku.

Za své cesty po Volyni navštívil naši redakci. V přátelském rozhovoru s mým hostem dotkli jsme se též aktuálních otázek dneška a mezi jinými i vzájemného vztahu mezi oběma časopisy. Rozhodně bylo odmítnuto mínění, že „Krajan“ dělá konkurenci „Hl. Volyně“. Naopak, shodli jsme se v názoru o nutnosti úžší spolupráce obou listů.

Opouštěje Volyn požádal nás, bysme tlumočili české veřejnosti jeho dík za srdečné přijetí, jehož se mu dostalo v českých osadách.

Kronika.

Důležitější politické události.

DOMÁCI.

Minulou středu byli ve 104 volebních okresech v volebních okresních kolegiích zvoleni kandidáti na poslanectví v sejmu. Výsledky těchto kandidátních voleb jsou totiž rozhodující pro představnost o složení příštího sejmu, kam přijdou nyní jen kandidáti zvolení ve volebních okresních kolegiích, a to z každého okresu po dvou z těch, kdož při volbách 8. září dostanou největší počet hlasů.

Výsledek kandidátních voleb ve 104 volebních okresních kolegiích podává prozatím tento obraz o složení nového sejmu: s hlediska stranicko-politického budou v novém sněmu v největším počtu členové vládního bloku. V hlavním městě kandidují: ministerský předseda Slawek, ministr vnitra Kościalkowski a j. Bývalá skupina „Wyzwolenie“, má vyhlídky na sedm mandátů, jelikož jejich kandidatury v jednotlivých volebních okresech byla schválena ve volebních okresních kolegiích.

Z národních menšin dostanou v příštím sejmu přirozeně nejvíce mandátů a nejsilnější zastoupení Ukrajinci. Ve východohaličských volebních okresech a na Volyni byly na prvních místech potvrzeny ukrajinské kandidatury. Ve východní Haliči kandidují vůdcové UNDO. Tato skutečnost je nepochybně důsledkem posledních dorozumívacích konferencí, které se nedávno konaly mezi mini-

strem vnitra Kościalkowským a zástupci ukrajinských menšin ve východní Haliči. Ve velmi oslabeném počtu přijdou do příštího sejmu židé, kteří dostanou nejspíše jen 3—4 mandáty. Je již jisto, že v nové sněmovně nebude zastoupen žádný sionista. Také parlamentní zastoupení Němců v novém sejmu je dosti pochybné. Počítá se s tím, že do nové sněmovny přijde nanejvýš jeden Němec.

ČESKOSLOVENSKO.

Tento týden na hranicích zemí moravské a slovenské konaly se velké manevry československé armády. Manevru se zúčastnilo 60.000 vojáků.

Dne 21. srpna zemřel šef opery Národního Divadla Otakar Ostrčil. Byl světoznámým dirigentem a skladatelem.

Generální sekretariát Společnosti národů uveřejnil pracovní program 16. řádného zasedání shromáždění Společnosti národů, které bude zahájeno 9. září. Na shromáždění mimo jiné bude provedena volba tří nových členů Rady, poněvadž v roce 1935 vyprší mandát Mexika, Polska a Československa. Dále shromáždění zvolí jednoho soudce stálého Mezinárodního tribunálu v Haagu za zesnulého japonského člena Adachiho. Na programu bude hlavně zákaz dodávek zbraní a válečného materiálu a kromě toho otázka sporu mezi Bolivií a Paraguayem.

ŠPANĚLSKO.

Ministr války Gil Robles, šef katolické strany, prohlásil, že vládní koalice středu a pravice se udrží právě tak, jako dnešní situace parlamentní. Kertesy mají vykonat velkou práci a splnit důležitý program: Nové zákony hospodářské, zákony volební, vojenské reformy, ochranu národního průmyslu, pěstování bavlny, národní paivo a agrární zákony. Gil Robles prohlásil, že strana populární agrární a radikální Lerrouxova jsou loyální, jak je toho také třeba pro dobro země. Jako ministr války, připravuje Gil Robles četné reformy v armádě. Jeho hlavní snahou je posílení protiletadlové obrany, obrany proti válce chemické a organizace případné mobilizace. Ve svém projevu zaútočil znovu Gil Robles na stranu levých republikánů. Obvinil je ze slepé oddanosti k socialistům. Pravil však, že je přesvědčen, že nemají v zemi žádnou moc. Podle jeho přesvědčení je schopen užitečného a trvalého díla jedině dnešní vládní blok středu a pravice. V závěru své řeči pak zdůraznil: „Je třeba si vybrat buď mezi touto koalicí anebo revolucí.“

INDICKÁ REFORMA SCHVÁLENA KRALEM.

Starou formulí „Le Roy le veult“ bylo sděleno sněmovně lordů, že indická ústavní reforma dostala schválení královské koruny, když byla předtím kladně vyřízena v dolní sněmovně. Tím bylo uskutečněno největší reformní dílo, které na sebe vzala anglická vláda v tomto století.

Tři principy ústavní reformy — autonomie provincií, všeindický spolkový stát a ministeriální odpovědnost se zárukami, zůstaly ve všech stadiích této komplikované cesty zachovány. Uskutečnění spolkového státu dá na sebe však čekat ještě dlouhou dobu. Především je třeba překonat odpor indických knížat. Podle ústavy musí zaslát

nejméně polovička domorodých států petici Jiřímu V., jako indickému císaři. Teprve pak je možné vytvoření spolkového státu. A teprve pak může dát král svoji konečnou sankci. Celá administrativní moc bude ležet v rukou generálního guvernéra, který nastoupí na místo vícekrále. Ministerstvo bude mít deset členů a bude odpovědno spolkovému parlamentu. Speciální garancie vstupují v platnost, nastanou-li tyto předpoklady: Ohrožení vnitřního míru, hospodářské stability, menšinových práv, britských poddaných, britského majetku a nebo suverenity domorodých knížat.

Všeindický parlament bude úřadovat pět let. Bude složen z 250 volených a 125 jmenovaných poslanců. Na 100.000 obyvatel připadne pravidelně jeden mandát. Zasedání parlamentu bude společné. Mimo to budou ještě sněmovny provinciální a zákonodárná zastoupení v domorodých státech. Konečně budou zřízeny také nové soudní dvory.

PAŘÍŽSKÁ KONFERENCE TŘÍ VELMOCÍ ZTROSKOTALA.

Konference ve věci sporu habešsko-italském ztroskotala. Večer přijal francouzský ministerský předseda Laval zástupce tisku a přečetl jim úřední zprávu tohoto znění:

„Ministerský předseda Laval, jako zástupce Francie, Anthony Eden, jako zástupce Velké Británie a baron Aloisi, jako zástupce Itálie, sešli se v Paříži, aby hledali prostředek, jak řešiti smírně habešsko-italský spor. Protože nemohli naléztí základnu k rozhovoru, která by dala vyloučiti šiti konflikt a poněvadž se vyskytly obtíže při studiu některých návrhů, je nutno, aby konference, která byla zahájena v těchto dnech, byla odložena a aby v ní bylo pokračováno cestou diplomatickou.“

Mussolini k vojínům: Půjďte vpřed.

Mussolini měl v městě Isernia projev k divisi, připravené k odjezdu do Afriky, v němž pravil:

„Je na čase, aby ustaly řeči. Půjďte vpřed, překonáte všechny překážky.“

ECUADOR.

Jižní Amerika je věčně neklidná a poslední revoluce, která vypukla v Ecuadoru, byla podle zprávy z Quiota zavíněna presidentem Velascem Ibarrem. Byla jim vyhlášena diktatura a rozpuštěn kongres, při čemž vůlí národního shromáždění bylo zatčeno mnoho prezidentových odpůrců.

Hned nato však vypuklo vojennské povstání, vedené mnoha nespokojenci, pro hlášení presidentovo bylo vyvoláno jako protiústavní a president sám zatčen i se členy rodiny davem lidí i vojska, které se shromáždilo před jeho palácem v Quito.

—o—

RŮZNÉ ZPRÁVY.

Dnešní číslo obsahuje stránky 185—188 knihy St. Dzikowského „Exotické Polsko“ v překladě inž. Aloise Knotka.

Originální přestávkový signál.

Evropské vysílací stanice mají, jak známo, každá svůj zvláštní přestávkový signál. Je jím buď nějaký známý hudební motiv, zatrikované ptáčí, úryvek zvonkové hry nebo podobný melodický sled tónů. Nedávno se však objevily americké stanice, jimž se tyto signály nelíbí a které

si proto vymyslely originálnější. Rekordem v této originalnosti se může pochlubit jedna z newyorských vysílaček o krátkých vlnách: zvolila si za svůj přestávkový signál zahřmění, k němuž je potřeba téměř deseti milionů voltů elektřiny.

Nezvyklý rekord.

Jürgen Petersem, osmnáctiletý Dán a sklepník jedné restaurace v Aagusu, starém hlavním městě Jutska, je majitelem nezvyklého rekordu. Umínil si jednoho dne, že dojde do svého rodného města, do Paříže, pěšky s podnosem, na nějž si postavil dvě lahve piva a dvě sklenice. Úmysl se mu zdařil. Došel do Paříže za osmnáct dní, nesa podnes stále tak, jakoby právě nabízel pivo čekajícímu hostu.

Kde se píše nejčastěji dopisy?

Nejvíce dopisů napíše Angličan: za rok 77. Na druhém místě je Švýcarsko, kde připadá na každého obyvatele 53.7 dopisu. Pak přijde Německo s 55.5 dopisu. V Dánsku napíše průměrně každý občan za rok 41.6 dopisu, v Bakousku 38, v Luxembursku 34.6, v Holandsku 31.1, v Belgii 29.4, ve Švédsku 26.9, ve Francii 26.2 a v Norsku 20.5. V Itálii, Španělsku a Portugalsku klesá průměr pod 20.

Podzemní dráha v Moskvě dopraví denně 120.000 lidí.

Provoz na podzemní dráze v Moskvě začal 15. května a od toho dne až do 15. července dopravilo moskevské Metro 10,439,243 lidí.

Dnes použije každého dne 120.000 obyvatel podzemní dráhy. Průměrná rychlost vlaku je 24.7 km. za hodinu. Každý vagon ujede denně 344 km.

Od administrace.

Prosíme p. p. odběratele, kteří mají vyrovnáno předplatné pouze za půl roku, aby nám nyní, když je po žních, poukázali předplatné za druhé pololetí. Tato prosba se vztahuje tím spíše na ty p. p. odběratele, kteří dluhují i za minulá leta. Nechtěli bysme vymáhati tyto dluhy jinou cestou.

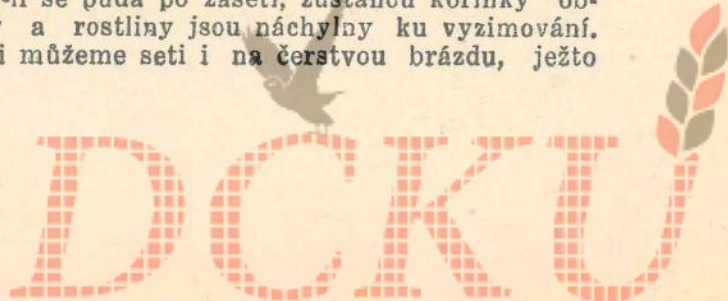
Předplatné jest možno složit i též v Českém Družství v Rovně (3. Maja 149). Použijte této výhody a vyrovnejte svůj dluh při nejbližší návštěvě v Rovně.

Ústředí České matice školské v Lucku upozorňuje na výhodnou inserci v Českém Volyňském Kalendáři na r. 1936. Záznamy přijíma kancelář Ústředí ČMŠ. v Lucku Skrz. poczt. 15.

Insertní sazby: 1 strana — Zl. 40; 1/2 strany — Zl. 25; 1/4 str. — Zl. 15; 1/8 str. — Zl. 8.

Jen nejlepší osivo sejte!

Blíží se podzim, doba setí. Nutno především věnovati řádnou pozornost přípravě půdy, zavčas strniska podmítnouti a provésti orbu k setbě. Včasná orba k žitu je nutná, a je důležité, aby se půda slehla, ježto žito zakládá spodek u povrchu. Slehne-li se půda po zasetí, zůstanou kořínky obnaženy a rostliny jsou náchylny ku vyzimování. Pšenici můžeme seti i na čerstvou brázdě, ježto

tato zakládá spodek přiměřeně hluboko. Uvedené mějme na paměti. Neméně důležitým je i výběr osiva. Používejme jen osiva dobře vyčištěného a prvotřídního. Na opatření řádného osiva nešetřme, neboť použitím ušlechtilého osiva zvýšíme značně sklizně a již první sklizní zaplatí se nám náklad na opatření osiva.

Dále důležitá je volba vhodné sorty. Při výběru sorty budme opatrní. U pšenice mějme na zřeteli: výnosnost, nepolehavost, otužilost proti vymrzání a nemocem, dobré odnožení, jakost zrna.

Dlužno nezapomínati ani na moření pšenice.

U ozimého žita obracíme pozornost ku vzdornosti vůči nemocem, odnožování, vzdornosti vůči vyzimování, rannosti, délce klasu, šterbatosti, a barvu zrna žádáme zelenou. Těmto vlastnostem v našich poměrech odpovídá žito petkuské.

Tržní zprávy.

C H M E L.

Žatec, 19. srpna.

Jen týden nás dělí od zahájení sezony chmelové a tento týden bude také rozhodující o výši sklizně, zejména, kdyby ještě přišly vydatné srážky. Deště v minulém týdnu byly nedostačující, neboť činily 2 až 6 mm, někde však spadlo jen pár kapek, jež přinesly chmeli jen osvěžení. Je skutečně podivuhodné, jak letos chmel dovedl bez újmy na jakosti odolávat nedostatku vláhy po celou dobu slunečného žáru a nesnesitelných veder, jež teprve v posledních dnech byly vystřídány ochlazením. Chmel je zdravý, svěžího vzrůstu a prost všech škodlivých činitelů. Vyhlávkování pomalu, ale slibně pokračuje a očekáván letos v oblasti žatecké produkt velmi bohatý na lupulin, hladce zelené barvy a těžké váhy, neboť chmel nechají pěstitelé dostatečně vyžrát. Pokud se týče sklizňových výsledků rozcházejí se, jako obvykle, názory o výši žatecké sklizně. V kruzích obchodních se počítá určitě aspoň s takovým množstvím jako loni, t. j. 100.000 centů na žatecku, kdežto pěstitelé, vzhledem k slabšímu vzrůstu chmele, m ní, že loňská sklizeň nebude dosažena. Bude záležet na tom, dostaví-li se příhodné počasí s vláhou a umožní-li větší vzrůst hlávek, pokud se tyto již ovšem uzavřely. Na žateckém trhu chmelném se v poslední době doprodávají zbytky zásob chmele poslední sklizně za ceny od Kč. 1500.— až 1600.— za 50 kg. vedle daně z obratu. Veřejná známková chmele v žatci ověřila a vyexpedovala do dnešního dne 103.430 centů a 50 kg. žateckého chmele 1934. Český odbor Jednoty chmelařské v žatci.

Český odbor Jednoty chmelařské v žatci.

Dubno. Po 14. dnů trvajícím teplém počasí přineslo ve stavu chmelné rostliny značné zlepšení, i když škody studeného počasí v měsíci červenci nemohly býti vyrovnány, takže chmelnice ještě dnes vykazují stav nevyrovnaný. Všeobecně možno však pohlížeti na stav chmele uspokojivě. Chmele jsou zdravé, svěží a prosty škůdců. Odhaduje se sklizeň ve výši 40 až 45.000 centů proti 36.000 centům v roce předcházejícím. Česání započne se všeobecně koncem tohoto měsíce. Obchod ve chmeli ročníku 1934 jest velice slabý a jen zcela nepatrné obraty se uskutečňují za ceny 40 až 150 zlotých. Zásoby odhadují se na 800 centů u obchodníků a pěstitelů.

188.

každé tváři. Do toho blahoslaveného a tichého koutku nepřicházela nikdy nějaká znepokojující zvěst, nic, co by mohlo, třeba jen na chvíli otrávit pokojné žití. Dobře se jedlo, dobře popíjelo a zapíjelo, mnoho se na lovy chodilo, zase pilo, bývaly hlučné jmeniny, svatby a křtiny, také pohřby se zapíjely a posvícení trvalo tři dni. Nikdo nikomu v žití nepřekážel, nikdo nezakalil vodu sousedovi, ba v případě nějakého nahodilého neštěstí pomáhalo se člověku podle možnosti vydatně, aby se udržela atmosféra sladkého blahobytu. Při tom pamatovalo se také na budoucnost.

Vždycky bylo trochu peněz ušetřených pro každý případ a uložených nejjistěji na světě t. j. v samé „Gosudarstvěnné Bance“. Zdálo se, že jest nemožností, aby přišla nějaká katastrofa a zachvěla základem tak mocného peněžního ústavu. Myšlenka tak velkopřepětá minulostí byla zakořeněná v duši, pronikala silným prodem krev, že často s dávkou hořkosti mluvil:

— „Bývalo dobře. Už nebude nikdy tak dobrých časů, jaké jsme mívali v Rusku za Mikolaja „vlarovo“. — Když jsem mu připomněl, že se všem tehdy tak dobře nevedlo, že ve Varšavě bylo nám docela jinak a vzpomněl jsem něco o ruských četnicích, o uti-

185.

tlak, zima se vtírá až do srdce a studený pot tělo zalévá.

A to všecko dohromady, přidáme-li ještě stálou bídu místního rolníka, tvoří půdu poddajnou všem nemocím. Tyfus někdy vyliňuje celé vesničky. Přichází také nějaká „palonka“, něco podobného jako žaludeční horečka, která se léčí zaklínáním a nemocný hyne.

Zdejší lidé jsou pověřiví, žijí jednoduše a hospodáři špatně, polí má málo, často hlad trpí, ale při tom upadá obyčejně v jakýsi stav nevyčerpitelné lenosti, ze které ani dobrý výdělek ho nevyčerpá. Stávalo se několikrát, že bylo nutno povolávat dělníky z okolních vesnic, když místní lidi za žádný plat pracovat nechtěli.

Podivné jest, že ve zdejších okolí všichni lidé i rolníci chléb kupují. Dokazuje to bialoruské přísloví, které jsem z svého pobytu v Holběju každý den slýchal:

„Drov chcě zapalysia, vody chcě zalyjsia, chleba kupivšy, žic možná!“

V místech, kde táhla se linie fronty ruské zachovalo se ještě dosti zlatých mincí. Doposud počítá se tu všecko na zlaté ruble. Někteří sed'áci dostávají také dolary z Ameriky, kde Bialorusin vydatně pracuje a považuje se tam za dokonalý materiál dělnický.

OBILÍ.

Záznam rovenské obilní bursy 21.VIII. 1935.

Žito dvorské	Zl. 8.50— 9.00	za 100kg
„ různé	„ —.— —.—	„ „
Pšenice dvorská	„ 13.50— 13.75	„ „
„ obyč.	„ —.— —.—	„ „
Ječmen pivovarský	„ 9.50— 9.80	„ „
„ na kroupy	„ —.— —.—	„ „
Oves jedn. druhu	„ 9.75— 10.25	„ „
„ sbíraný	„ —.— —.—	„ „
Mouka žitná I. 55%	„ 17.00— 18.00	„ „
„ „ I. 65%	„ —.— —.—	„ „
Mouka pšen. I. 40%	„ 26.25— 27.50	„ „
„ „ I. 55%	„ 23.25— 24.50	„ „

Otruby žitné	„ 5.00— 5.25	„ „
„ pšeničné	„ 5.50— 5.75	„ „
„ ječné	„ 6.00— 6.25	„ „

Záznam 21.VIII. soukromého obchodu—zač kupuje.

žito	zl. 1.30	za 1 pud (16.38 kg)
Pšenice	„ 2.00—2.10	„
Ječmen	„ 1.35	„
Oves	„ 1.35	„
Hřečka	„ .—	„
Proso	„ .—	„
Řepák	„ 2.50	„
Hrách	„ .—	„
Fasole	„ .—	„
Mák	„ .—	„
Jetel	„ .—	„

Celé Volyni jsou známa
nejchutnější piva
z parostrojního pivovaru

V. ZEMANA v Lucku.

Specialita pivovaru—„SAKURA“.

Doporučuj všude

téhoto českého podniku znamenitý mok.

Nejlepší je

— P I V O —

= pivovaru „Kvasilov“ =

„SALVATOR“, „EXPORT“

„MARCOVÉ“ a „STOLOVÉ“.

186.

Všichni ti lidé, co peníze dostávají, kupují velice rádi pole, parcelace se na všech stranách rozvíjí.

K úplnosti obrazu patří ještě zmínka o cestách, které jsou v hrozném stavu; jáma za jámou, bláto pod nápravu, některé vesnice jsou třeba půl roku od světa odloučené. Teprve v době letní, když slunce bláto vysuší, možno tam zaříděti. Na opravu silnic a cest nemožno ani myslet. Také práce šarvářkové jsou málo platné, když není po ruce kamena. A potom kraj nepatrně zalidněný, průmysl žádný. Pro koho stavěti nákladné cesty?

Myslím, že tu se narodila ta známá běloruská anegdota, kterou podle Jovjalského ještě jednou opakuji:

Dva Bělorusové vybrali se na neznámou cestu, každý s vlastním koněm i vozem. Přejeli mnoho měst, byli daleko, nevěděli kde, až konečně přijeli k řece, kde byl brod a vedle něho most. Tehdy jeden hnal koně přes brod a druhý jel po mostě. První se šťastně přebrodil přes řeku a druhý polámal vůz a kůň kulhal. Počal nařikati, bědovati a nadávati na poměry a tu první k němu tak promluvil: „Ach, jak jsi hloupý, třikráte hloupý, vidíš most a jedeš...“

187.

Všude v Polsku, ale nejvíce na pohraničí, nalezáme lidi „starého typu“, lidi, kteří jsou nasáknuti od hlavy až k patě starým Ruskem. Mluví jazykem, který obsahuje polovinu slov ruských, vychvaluje cikánské romanse, ukrajinský baršč, černý kaviár a Dostojevského. Těch lidí jest mnoho druhů, ale všichni jsou smutnou pozůstalostí pozvolné, ale neústupné rusifikace, která zahrnuje všechny vlažné jednotlivce a vychovala si je podle své libovůle.

Takoví lidé tvoří v nynějších našich poměrech hořký ořech, který brzdi svým úporným jednáním, svou liknavostí a zatvrzelostí každý pohyb rozvoje. Jsou to jedovaté pilulky, které se objevují také na jiných polských zemích. Při náležitém vývoji musí zaniknouti asi tak jako neoprávněný velebitelé Vídně v Malopolsce nebo poznaňští nadšenci Germanie.

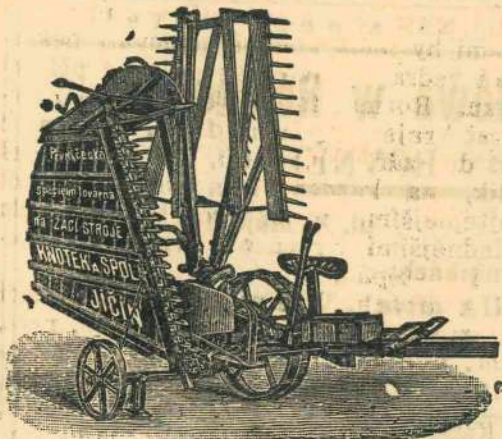
Náš polský rolník původem šlechtic náleží vlastně k typu těch lidí. Bývalý majitel statku v Mohylovščižně a potom ředitel bohatých dvorů vypravoval mi jak to „bývalo“. Sám žil svobodně, vesele i v nasycené hojnosti. V blahých předválečných dobách mu ani ptačí mléko k štěstí nescházelo. Žilo se se všemi v ideální shodě a každá vláda byla vychvalována do nebe. Spokojenost zářila v

Naše stroje byly vyznamenány na výstavě v Lucku „Listem pochvalným“,

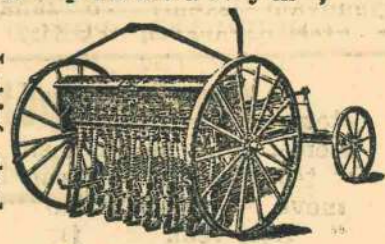
neboť byly uznány ze všech jiných strojů za nejlepší.

Tyto KNOTKOVY žací stroje vítězí na celém světě.

Originální součásti vždy na skladě.

Lehký chod

Třvanlivý

Vše s tovární — zárukou. —

Velká úspora zrna, pracují přesně v kopcích i v rovinách

Vyprodáváme různé stroje za poloviční ceny!!

Radost z práce — užitek z výkonu

mají ti hospodáři, kteří seji českými stroji „SCHULZ“, pokosili žacím strojem orig.

KNOTEK, vymlátili pertolejovou neb motorovou garniturou BRATŘÍ JOUZOVÉ, vyluštili semínko orig.

vylušťovači jetele POHOŘELÝ a brambory vybrali kopač ami

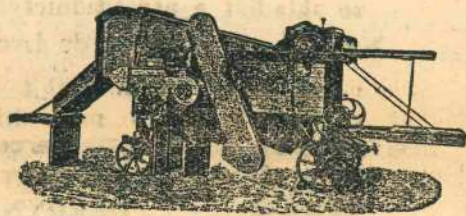
NOVÝ IDEAL.

— 0 —

Nekupujte pokud jste stroj neviděli a o jeho kvalitě se nepřesvědčili!

Rudolf Jozef a spol.,

v ZDOLBUNOVĚ, ul. Kościelna č. 7. (vedle Kasy Skarbowej)

Všichni kupujeme u firmy **G. VUGMEJSTER**, Rovno, ul. 3. Maje 129., poněvadž všechny větší textilní továrny zřídily u firmy G. Vugmeister své komisionní sklady a jmenovitě:

- 1) Továrna soukenného zboží F. Rabinowitz & Synové — Bělsko.
- 2) Továrna soukenného zboží H. Landsberg, Akc. Sp.
- 3) Továrna výrobků hedvábných Akc. Sp. Klinge & Schulz.
- 4) Továrna vlněného a kamgarového zboží P. Gerszowski & Sp.
- 5) Továrna plyše Teodor Finster.

Na skladě stále obrovský výběr nejnovějších výrobků těchto továren a rovněž výrobků Žirardovských závodů jako: plátna lněná a bavlněná, brezenty a j.

Ceny tovární — bez smlouvání!

Vlněné látky na paleta a mužské úbory od 5 zl. za metr.

Mimo toho na skladě G. Vugmeistera je stálý výběr kožešin a hotových kožešinových palet francouzských façon, a to: pižmovcových, fokových, hříběčích, teletinových, krtkových, mурmlových a j.

Ceny nejnižší!

NEKUPUJTE, POKUD JSTE SE NEINFORMOVAL U NÁS a nechybíte!

Czeska Spółdzielnia Rolniczo-Handlowa w Równem

(ČESKÉ HOSPODÁŘSKÉ DRUŽSTVO V ROVNĚ)

ul. 3. Máje 149.

dodá Vám levné a na výhodných podmínkách:
Pluhy, kultivátory, plecí stroje orig. „B Ä C H E R“. a také UNIA dřive „WIENZKY“
Řezačky, kruhadla orig. „B O R E K“. Triery „P F Ö N I X“. Čisticí
mlýnky orig. „E X N E R — K A U B“. Odstředivky, máslnice
a pařáky „ALFA LAVAL“ —

Kainit,
sůl draselnou, Kalimag
výrobky SPÓLKI AKCYJNEJ
EKSPŁ. SOLI POTASOVYCH.
LWÓW, PLAC SMOLKI Č. 5.

MLÁTIČKY WICHTERLE — KOVÁŘÍK.

S E C Í S T R O J E orig. Melichar lžičkový „U N I K U M“ nebo trybkový „P A T R I A“
různých velikosti i kombinované „I M P E R A T O R“ nejlevnější a nejvýhodnější koupíte
ze skladišť a prostřednictvím ČESKÉHO HOSPODÁŘSKÉHO DRUŽSTVA V ROVNĚ.

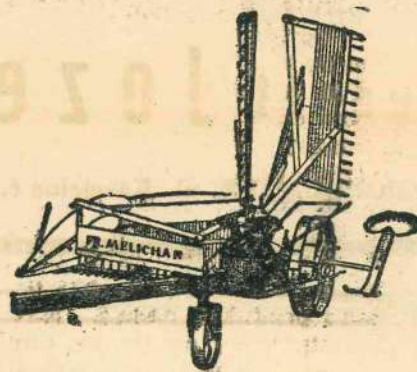
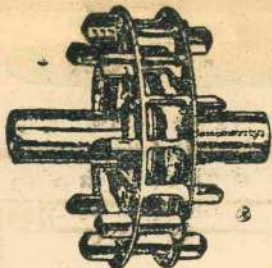
Nabízíme Vám právě do Lvova došlé ORIG. MELICHAR

Ž A C Í S T R O J E s kroužkovým
mazáním a s OLEJOVOU LÁZŇÍ
za ceny bezkonkurenčně nízké.

SOUČÁSTKY K ŽACÍM STROJŮM:
DEERYNG, MAC-CORMICK, MELICHAR
A JINÝM.

Zastoupení
světových továren

Melichar—Umrath i Ska.
Lwów, Grodecka 61.

Hnojiva dusíkatá, saetra vápenná (ledek), nitrofos, supertomasyna a jiné
výrobky státních továren dusíkatých látek
W MOSCICACH I CHORZOWIE.

SUPERFOSFAT.
Zjednoczenie Fabryk superfosfatowych
w Polsce, Warszawa, Kredytowa 4.

Účelem
Českého Hosp. Družstva
v Rovně jest dodatí Vám
nejlevnější a nejvýhodnější zboží.

Sklady: Rovno, ul. 3-go Maja 149; Kvasilov, u p. V. Červenky; Luck, ul. Piłsudskiego 65.
Straklov, u p. J. Suchého; Volkov, u p. V. Mráčka. Dům V. Zemana.
Zdolbunov, u p. Alexandra Khola.

Czeska Spółdzielnia Kredytowa

České Úvěrní Družstvo v Rovně, 3-go Maja 149. ,

Vám nejlépe zajistí Vaše vklady. Konto v P.K.O. č. 82034.

Poskytování zápůjček na nákup hosp. strojů, umělých hnojiv.

Žádejte informace.

Tiskárna a vydavatelství „Hlasu Volyně“, spol. s. r. o. Odpovědný redaktor V. Perný.

